

Έκθεση ζωγραφικής του Γιώργου Μιχαηλίου στην γκαλερί «The Shop» 112 Glebe

Η έκθεση αποτελεί τμήμα των εκδηλώσεων του Φεστιβάλ «Θεώρημα». Ο τίτλος της έκθεσης είναι «Οι κουβέρτες και τα φυλαχτά» και θα διαρκέσει από τις 23 Νοεμβρίου έως

Λίγα λόγια από τον Γιώργο Μιχελακάκη:

Η έκθεση αποτελείται από δύο σειρές έργων που έγιναν με απόσταση 35 χρόνων. Η πρώτη σειρά με τίτλο «Κουρτίνες» έγινε στις αρχές της δεκαετίας του 1980 και εκτέθηκε στην γκαλερί «Πινακοθήκη» της Μελβούρνης το 1984. Η δεύτερη σειρά έργων με τον τίτλο «Κουβέρτες και Φυλαχτά» άρχισε φέτος το 2015 και συνεχίζεται.

Ο λόγος που εκτίθενται μαζί αυτές οι δύο διαφορετικές σειρές έργων είναι διότι οριοθετούν τις άκρες μιας κρίσης κοινωνικής, όπως βέβαια, βιώθηκε από τον υποφαινόμενο καλλιτέχνη.

Μα μπορούμε να μιλάμε για «κρίση» στην Αυστραλία και ειδικά μέσα στις μεταναστευτικές παροικίες των ελληνικής καταγωγής μεταναστών;

Στη μετανάστευση, όπου έχουμε συνηθίσει να προβάλλουμε κατά κανόνα τις επιτυχίες, το να μιλάει κανείς για κρίση γίνεται δυσάρεστος, ειδικά όταν πρόκειται για καλλιτέχνη ή συγγραφέα διότι η κοινωνία τις δραστηριότητες αυτών των ανθρώπων τις συνδέει κατά κανόνα με την διασκέδαση, ότι πιο ανώδυνο και ευχάριστο. Παρ' όλα αυτά, στη μετανάστευση έχουμε καλλιτέχνες και συγγραφείς που το έργο τους εκφράζει και την άλλη, την αποσιωπημένη πλευρά της μετανάστευσης. Πέρα από το γενικό κλίμα μιας εξιδανικευμένης και σπαραξικάρδιας αναπόλησης του χαμένου ελλαδικού παρελθόντος, υπήρξαν καλλιτέχνες και συγγραφείς που μας έδωσαν έργα που αναδεικνύουν την κρίση τόσο μέσα όσο και έξω από τις παροικίες, στην Ελλάδα και στον κόσμο γενικά. Να αναφέρω εδώ ενδεικτικά το ποιητικό έργο της Αντιγόνης Κεφαλά, η οποία μας μετέφερε με τον στίχο της την ιδέα της ανάγκης να «βρούμε» σαν μετανάστες «την δική μας φωνή» και όχι να γινόμαστε φερέφωνα ξένων ιδεών και συμφερόντων. Να αναφέρω τη «Μαρτυρική νήσο των Σκύλων» του Δημήτρη Τζουμάκα, ένα κείμενο αποκαλυπτικό για την κατάντια της ελληνικής κοινωνίας και την μοίρα του συγγραφέα μετανάστη και καλλιτέχνη που επαναπατριζείται. Να αναφέρω ακόμα το αφήγημα «Οι Δαίμονες της Αθήνας» του Βρασίδια Καραλή, που κι αυτός περιγράφει χωρίς αναστολές και εξιδανικεύσεις την κατάσταση της ελληνικής κοινωνίας της κρίσης σήμερα.

Από μια άλλη – κοινωνιολογική και φιλοσοφική οπτική – οι: Τούλα Νικολακοπούλου και Γιώργος Βασιλακόπουλος εντοπίζουν τον ευρύτερα κοινωνικό ρόλο που έχει παίξει η υπαγωγή του μετανάστη σε έναν υπάκουο υποτακτικό ρόλο αναπαραγωγής του ισχύοντος συστήματος, στο έργο τους «Υποτέλεια και Ελευθερία, Έλληνες μετανάστες στη λευκή Αυστραλία και κοινωνική αλλαγή», ενώ ο συγγραφέας Χρήστο Φίφης από τη Μελβούρνη, σε μια εντελώς πρόσφατη μελέτη με τίτλο «Από τους καθ' ημάς αντίποδες», κάνει θέμα την συντηρητικοποίηση των ελληνικών παροικιών από την δεκαετία του '90, αποδίδοντάς την στην εισαγωγή των παιδιών των ελλήνων μεταναστών πρώτης γενιάς στη μεσαία τάξη, ενώ από την ίδια οπτική ο δημοσιογράφος και αρχισυντάκτης της εφημερίδας του Σίδνεϊ «Ο Κόσμος» Γιώργος Χατζηβασιλίου εντοπίζει την ύπαρξη κρίσης στην αδυναμία στελέχωσης των οργανώσεων από τα παιδιά των μεταναστών.

Από όποια πλευρά και όποιο ύψος δει κανείς σήμερα την κοινωνία του, αναπόφευκτα εντοπίζει κάποιο είδος κρίσης. Οικονομική, πολιτική, ηθική. Η δική μου η περίπτωση, χωρίς να αποκλείει τίποτα από τους παραπάνω προβληματισμούς, αναγκαστικά οδηγείται σε ένα αρκετό υψηλό βαθμό αφαιρετικότητας, καθώς η κρίση βιώνεται ως υπαρξιακή κρίση, που την επιδεινώνει η σύγχυση αξιών που σημαδεύει το πέρασμα από τις αξίες του Έθνους-Κράτους σε αυτό της Παγκοσμιοποίησης.

Η δική μου γενιά, καθώς ωρίμασε μέσα στις δεκαετίες του 1960 και του 1970 και έζησε την περιπέτεια ατμόσφαιρα μιας έντονης πολιτικοποίησης σφραγίστηκε από μια έντονα κριτική διάθεση προς κάθε κατεύθυνση, και πάντα με την ελπίδα και την αισιοδοξία για κοινωνική αλλαγή. Αυτή η Ιστορία, που έχει εκφραστεί μέσα από μαζικά κοινωνικά κινήματα, υποχώρησε όταν από τη δεκαετία του 80 άρχισαν να κυριαρχούν πλανητικά οι γνωστές πολιτικές του ρηγκανισμού και θατσερισμού. Αν και οι διεκδικήσεις της νεολαίας άλλαξαν το κοινωνικό τοπίο υπέρ των δικαιωμάτων των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, των μειονοτήτων, των έγχρωμων, και έγινε κάποια αρχή ευαισθητοποίησης της κοινωνίας για το περιβάλλον,

